

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 98/6/EB

frá 16. febrúar 1998

um neytendavernd að því er varðar upplýsingar um verð á vöru sem er boðin neytendum(*)

EVROPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS
HAGA,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum
2. mgr. 129. gr. a,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar (1),

með hliðsjón af álitni efnahags- og félagsmálanefndarinnar (2),

í samræmi við málsmeðferðina, sem mælt er fyrir um í 189. gr. b
í sáttmálanum (3), á grundvelli sameiginlegs texta sáttanefndarinnar
frá 9. desember 1997,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Gagnsær markaður og réttar upplýsingar stuðla að neytendavernd og heilbrigðri samkeppni milli fyrirtækja og framleiðsluvara.
- 2) Nauðsynlegt er að tryggja neytendavernd á háu stigi. Bandalaginu ber að stuðla að því með sérstökum aðgerðum sem styðja og styrkja stefnu aðildarríkjanna að því er varðar nákvæmar, gagnsæjar og ótvíræðar upplýsingar til neytenda um verð þeirra vara sem standa þeim til boða.
- 3) Í ályktun ráðsins frá 14. apríl 1975 um fyrstu áætlun Efnahagsbandalags Evrópu um stefnumörkun að því er varðar neytendavernd og miðlun upplýsinga til neytenda (4) og ályktun ráðsins frá 19. maí 1981 um aðra áætlun Efnahagsbandalags Evrópu um stefnumörkun að því er varðar neytendavernd og miðlun upplýsinga til neytenda (5) er kveðið á um setningu sameiginlegra meginreglna um það hvernig tilgreina skuli verð.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 80, 18.3.1998, bls. 27, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 113/98 frá 27. nóvember 1998 um breytingu á XIX. viðauka (Neytendavernd) við EES-samninginn, sjá þessa útgáfu af EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalagsins.

(1) Stjtið. EB C 260, 5. 10. 1995, bls. 5 og Stjtið. EB C 249, 27. 8. 1996, bls. 2.

(2) Stjtið. EB C 82, 19. 3. 1996, bls. 32.

(3) Álit Evrópuþingsins frá 18. apríl 1996 (Stjtið. EB C 141, 13. 5. 1996, bls. 191). Sameiginleg afstaða ráðsins frá 27. september 1996 (Stjtið. EB C 333, 7. 11. 1996, bls. 7) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 18. febrúar 1997 (Stjtið. EB C 85, 17. 3. 1997, bls. 26). Ákvörðun Evrópuþingsins frá 16. desember 1997 og ákvörðun ráðsins frá 18. desember 1997.

(4) Stjtið. EB C 92, 25. 4. 1975, bls. 1.

(5) Stjtið. EB C 133, 3. 6. 1981, bls. 1.

4) Þessar meginreglur eru settar fram í tilskipun 79/581/EBE um neytendavernd að því er varðar hvernig verð á matvælum er tilgreint (6) og tilskipun 88/314/EBE um neytendavernd að því er varðar hvernig verð á vörum öðrum en matvörum er tilgreint (7).

5) Komið hefur í ljós að það er alltof flókið í framkvæmd að tengja tilgreint einingarverð vöru og vöru í neytendaumbúðum, í fyrirfram ákveðnu magni eða rúmmáli, við verðgildi í þeim magnflokkum sem eru ákveðnir á vettvangi bandalagsins. Þess vegna er nauðsynlegt að afnema þessa tengingu og taka upp nýtt og einfaldara kerfi til hagsbóta fyrir neytendur, með fyrirvara um reglur um stöðlun umbúða.

6) Sú skylda að tilgreina söluverð og einingarverð stuðlar verulega að bættum neytendaupplýsingum þar eð það er auðveldasta leiðin til að gera neytendum kleift að meta og bera saman vöruverð eins og best verður á kosið svo að þeir geti valið á grundvelli upplýsinga með einföldum samanburði.

7) Því ætti að vera almennt skylt að tilgreina bæði söluverð og einingarverð allra vara nema þeirra sem eru seldar í lausri vigt, þar sem ekki er hægt að ákveða verðið fyrir en neytandinn tiltekur hve mikið hann vill fá af vörinni.

8) Nauðsynlegt er að taka tillit til þess að ýmsar vörur eru vanalega seldar í öðru magni en einu kílógrammi, einum lítra, einum metra, fermetra eða rúmmetra. Þess vegna er rétt að aðildarríkin geti sjálf veitt heimild fyrir því að einingarverðið eigi við um aðra magneiningu, að teknu tilliti til eðlis vörunnar og þess í hvaða magneiningu hún er vanalega seld í viðkomandi aðildarríki.

9) Sú skylda að tilgreina einingarverð getur, við vissar aðstæður, skapað óhóflegt álag á sum lítill smásölufyrirtæki. Aðildarríkin ættu því að geta horfið frá því að gera þetta að skyldu á hæfilega löngu aðlögunartímabili.

10) Aðildarríkjnum ætti einnig að vera frjálst að falla frá þeirri skyldu að tilgreina einingarverð þegar um er að ræða vörur þar sem það kemur ekki að gagni að tilgreina slíkt verð eða er

(6) Stjtið. EB L 158, 26. 6. 1979, bls. 19. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 95/58/EB (Stjtið. EB L 299, 12. 12. 1995, bls. 11).

(7) Stjtið. EB L 142, 9. 6. 1988, bls. 19. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 95/58/EB (Stjtið. EB L 299, 12. 12. 1995, bls. 11).

líklegt til að valda ruglingi, til dæmis þegar það skiptir ekki máli við verðsamanburð að tilgreina magn eða þegar ólíkar vörur eru settar á markað í sömu umbúðum.

- 11) Þegar um er að ræða aðrar vörur en matvæli geta aðildarríkin, með það fyrir augum að auðveldara verði að hrinda þeirri skipan í framkvæmd sem er tekin upp, gert skrá yfir þær vörur eða vöruflokka sem áfram er skylt að tilgreina einingarverð fyrir.
- 12) Reglur á vettvangi bandalagsins geta tryggt einsleitar og gagnsæjar upplýsingar sem koma öllum neytendum á innri markaðinum til góða. Hin nýja, einfaldaða aðferð er bæði nauðsynleg og nægir til að ná því markmiði.
- 13) Aðildarríkin skulu tryggja að kerfið sé skilvirkt. Þá ber að viðhalda gagnsæi kerfisins þegar evran verður tekin upp. Með þetta í huga ber að takmarka hámarksfjölda verðtilgreininga.
- 14) Fylgjast þarf sérstaklega með litlum smásöluþyrskilum. Í því skyni skal framkvæmdastjórnin, í skýrslu sinni um beitingu þessarar tilskipunar, sem leggja skal fram eigi síðar en þremur árum eftir dagsetninguna sem um getur í 1. mgr. 11. gr., taka sérstakt tillit til þeirrar reynslu sem lítil smásöluþyrskil hafa aflað sér með því að beita ákvæðum tilskipunarinnar, meðal annars að því er varðar tækniþróun og að taka upp sameiginlegan gjaldmiðil. Skýrslunni skal, að teknu tilliti til aðlögunartímabilsins sem um getur í 6. gr., fylgja tillaga.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Markmið þessarar tilskipunar er að gefa fyrirmæli um að söluverð og verð á hverja mælieiningu vara, sem kaupmenn bjóða neytendum, verði tilgreint í því skyni að bæta upplýsingar til neytenda og auðvelda verðsamanburð.

2. gr.

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

- a) „söluverð“: endanlegt verð fyrir hverja einingu vöru eða tiltekið magn vörunnar að meðtöldum virðisaukaskatti og öllum öðrum sköttum;
- b) „einingarverð“: endanlegt verð, að meðtöldum virðisaukaskatti og öllum öðrum sköttum, fyrir eitt kílógramm, einn lítra, einn metra, einn fermetra eða einn rúmmetra vörunnar eða aðra einstaka magneiningu sem er algeng og mikið notuð í viðkomandi aðildarríki þegar tiltekna vörur eru settar á markað;

- c) „vörur seldar í lausri vigt“: vörur sem eru ekki í neytendaumbúðum og eru mældar eða vegnar í viðurvist neytandans;
- d) „kaupmaður“: einstaklingur eða lögpersóna sem selur eða býður til sölu vöru sem falla undir viðskipta- eða atvinnustarfsemi hans;
- e) „neytandi“: einstaklingur sem kaupir vörur í tilgangi sem tengist ekki viðskipta- eða atvinnustarfsemi hans.

3. gr.

1. Tilgreina skal söluverð og einingarverð allra vara sem um getur í 1. gr. en einingarverð skal tilgreina í samræmi við ákvæði 5. gr. Ekki þarf að tilgreina einingarverðið ef það er það sama og söluverðið.
2. Aðildarríkin geta ákveðið að beita ekki 1. mgr. þegar um er að ræða:
 - vörur sem eru láttnar í té í tengslum við veitta þjónustu,
 - uppboðssölu og sölu listaverka og fornmuna.
3. Þegar um er að ræða vörur sem eru seldar í lausri vigt skal aðeins tilgreina einingarverðið.
4. Í auglýsingum þar sem söluverð varanna sem um getur í 1. gr. er nefnt skal einnig tilgreina einingarverðið, sjá þó 5. gr.

4. gr.

1. Söluverð og einingarverð skal vera ótvírætt, auðsætt og auðlæsilegt. Aðildarríkin geta ákveðið hámarksfjölda verðtilgreininga.

2. Einingarverðið skal vísa til magns sem er gefið upp í samræmi við innlend ákvæði og ákvæði bandalagsins.

Ef þess er krafist í innlendum ákvæðum eða ákvæðum bandalagsins að tilgreina skuli bæði nettóþyngd og nettóþyngd án vökva á vissum vörum í neytendaumbúðum nægir að tilgreina einingarverð miðað við nettóþyngd án vökva.

5. gr.

1. Aðildarríkin geta fallið frá þeirri skyldu að tilgreina einingarverð þegar um er að ræða vörur þar sem það kemur ekki að gagni að tilgreina slíkt verð vegna eðlis eða fyrirhugaðrar notkunar vörunnar eða það getur valdið ruglingi.
2. Þegar um er að ræða aðrar vörur en matvæli geta aðildarríkin, með það fyrir augum að hrinda ákvæðum 1. mgr. í framkvæmd, gert skrá yfir þær vörur eða vöruflokka sem áfram er skylt að tilgreina einingarverð fyrir.

6. gr.

Ef sú skylda að tilgreina einingarverð skapar óhóflegt álag á lítil smásölufyrirtæki vegna fjölda þeirra vara sem eru til sölu, sölusvæðis, þess hvers konar sölustað um er að ræða, sérstakra söluskilyrða þar sem neytandinn hefur ekki beinan aðgang að vörinni eða sérstakra viðskiptahátta, svo sem farandsölu af ýmsu tagi, geta aðildarríkin kveðið á um að ekki sé skylt að tilgreina einingarverð vara sem eru seldar í áður nefndum fyrirtækjum, annarra en þeirra sem eru seldar í lausri vigt, á aðlögunartímabili sem hefst að loknum deginum sem um getur í 1. mgr. 11. gr., sjá þó 12. gr.

7. gr.

Aðildarríkin skulu gera viðeigandi ráðstafanir til að upplýsa alla aðila sem málið varðar um innlenda lagasetningu til framkvæmdar þessari tilskipun.

8. gr.

Aðildarríkin skulu mæla fyrir um refsingu fyrir brot á innlendum ákvæðum sem hafa verið samþykkt vegna beitingar þessarar tilskipunar og gera allar nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að þeim sé framfylgt. Þessar refsingar skulu vera skilvirkar, í réttu hlutfalli við brot og letjandi.

9. gr.

1. Níu ára aðlögunartímabilið, sem um getur í 1. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 95/58/EB frá 29. nóvember 1995 um breytingu á tilskipun 79/581/EBE um neytendavernd að því er varðar hvernig verð á matvælum er tilgreint og tilskipun 88/314/EBE um neytendavernd að því er varðar hvernig verð á vörum öðrum en matvörum er tilgreint⁽¹⁾, er framlengt til dagsins sem um getur í 1. mgr. 11. gr. þessarar tilskipunar.

2. Tilskipanir 79/581/EBE og 88/314/EBE falla úr gildi frá og með deginum sem um getur í 1. mgr. 11. gr. þessarar tilskipunar.

10. gr.

Þessi tilskipun kemur ekki í veg fyrir að aðildarríkin samþykki eða viðhaldi ákvæðum sem eru hagstæðari að því er varðar neytendaupplýsingar og verðsamanburð, með fyrirvara um skuldbindingar þeirra samkvæmt sáttmálanum.

11. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 18. mars 2000. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað. Ákvæðin sem eru samþykkt taka gildi frá og með þeim degi.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessi ákvæði skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þau verða birt opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

3. Aðildarríkin skulu einnig senda ákvæði sem varða refsingarnar sem um getur í 8. gr. og allar síðari breytingar á þeim.

12. gr.

Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en þremur árum eftir daginn sem um getur í 1. mgr. 11. gr., leggja ítarlega skýrslu, ásamt tillögu, fyrir Evrópuþingið og ráðið um beitingu þessarar tilskipunar, einkum 6. gr.

Evrópuþingið og ráðið skulu, á grundvelli þessa, taka ákvæði 6. gr. til endurskoðunar og bregðast við, í samræmi við sáttmálann, innan þriggja ára frá því að framkvæmdastjórnin leggur fram tillöguna sem um getur í fyrstu málsgrein.

13. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

14. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 16. febrúar 1998.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

J. M. GIL-ROBLES

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

J. CUNNINGHAM

forseti.

⁽¹⁾ Stjórnartíð. EB L 299, 12. 12. 1995, bls. 11.